

Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον, τὸ βιβλίον μας, εἰσαγόμενον εἰς τὰς οἰκογενεῖας ὑπὸ τοῦ παιδός, θὰ ὠφελήσῃ τὸν νέον καί, διερχόμενον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἤδη ἀνδρωθέντος, θὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ὠφελίμους σκέψεις, αἵτινες δὲν θὰ ἀποβῶσιν ἀνωφελεῖς εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν.

Ἐρρέθη, ἀστειότητος χάριν, ὅτι, κατὰ τὰς ἡμέρας μας, οἱ παῖδες ἀνατρέφουσι τοὺς γονεῖς των. Θέλουσι διὰ τῶν λέξεων τούτων νὰ ὑπαινιχθῶσι τὴν ὑπερβολικὴν ἐκείνην ἐπιείκειαν τῶν πατέρων καὶ μητέρων, οἵτινες ἐνδίδουσιν εἰς ὅλας τὰς θελήσεις, εἰς τὰς ἐλαχίστας ἰδιοτροπίας καὶ αὐτῶν τῶν τέκνων των.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, θὰ ἐπιληφθῶμεν τοῦ πράγματος ὀλιγώτερον ἐλαφρῶς καὶ θὰ εἴπωμεν ὅτι, ἐὰν οἱ παῖδες, εἰς τὰς κατωτέρας πρὸ πάντων τάξεις τῆς κοινωνίας, δὲν ἀνατρέφουσι τοὺς γονεῖς των, συντελοῦσι σπουδαίως, ὅπως καταστήσωσιν, ἐν τισι περιπτώσεσι, τοὺς γονεῖς των ἐπιφυλακτικώτερους, καὶ ὅτι οὗτοι οἱ γονεῖς συναισθάνονται τὴν εὐτυχὴ ἐπίδρασιν τῆς εἰς τὰ τέκνα των παρεχομένης ἀνατροφῆς.

Τοιοιούτῳ πατὴρ δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον νὰ ὀμιλήσῃ ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τι ἀξιώμεμπτον ἐνώπιον τοῦ τέκνου του τὸ ὅποῖον θὰ τῷ εἴπῃ ἀφελῶς: «Ἀλλὰ δὲν εἶναι καλὸν τοῦτο τὸ ὅποῖον λέγεις, ἢ τοῦτο τὸ ὅποῖον κάμνεις, πάτερ.» Αὕτη ἡ ὅλως παιδικὴ καὶ ἀφελὴς παρατήρησις θὰ ἐμβάλλῃ σκέψιν εἰς τὸν πατέρα, ὅστις, ἐὰν δὲν διορθωθῇ, θὰ ἀγρυπνήσῃ ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ θὰ φυλαχθῇ

καλῶς νὰ μὴ ἀμαρτήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἐνώπιον τοῦ τέκνου του, πρὸς τοὺς κανόνας τῆς εὐγενείας καὶ τῆς εὐπρεπείας.

Θὰ τρέφῃ πρὸς τὸ τέκνον του ἐκεῖνο τὸ σέβας, ὅπερ παραγγέλλει ὁ ἀγαθὸς Ὁράτιος. «Ἡ νηπιότης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ πολὺ σεβαστὴ, κ.τ.λ.»

Τούτου τεθέντος, εἰς ταύτην τὴν νέαν ἐκδοσιν, τὸ βιβλίον διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, ἀφορῶντα, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, τὸ πρῶτον τὸν παῖδα, τὸ δευτερον, τὸν νεανίαν, τὸ τρίτον, τὸν ἤδη ἀνδρωθέντα.

Ταῦτα τὰ τρία μέρη ὑποδιαίρουνται εἰς διαφόρους παραγράφους, οἵτινες ἐναργῶς καταδεικνύουσιν ὅλας σχεδὸν τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος παῖς, ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος νεανίας καὶ ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος ἀνὴρ ἀμαρτάνουσι πρὸς τοὺς κανόνας τῆς εὐγενείας καὶ τῆς εὐπρεπείας.

Εἶθε αὕτη ἡ νέα κατάταξις νὰ ἐφελκύσῃ εἰς τὸ βιβλίον μας τὴν ἐπιδοκίμασίαν τῶν οἰκογενειῶν καὶ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ τύχῃ τοῦ σκοποῦ ὃν προτίθεται, τοῦ νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῆς νεότητος ἐκείνην τὴν περὶ τοὺς τρόπους καὶ λόγους κομψότητα ἥτις, μετὰ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀποτελεῖ τὰς βάσεις καλῆς ἀνατροφῆς.

ΑΓΓΛΙΑ Ν. ΙΓΓΑΒΕΝ

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ΒΩΑΝ

Ἡ κλασικὴ χώρα τῶν *menestrels* ἢ Ἰρλανδία κλαίει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν θάνατον ἑνὸς τῶν δημοφιλεστέρων αὐτῆς τέκνων, τοῦ Πατρικίου Βώαν.

Ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ ὀλίγοί εἰσιν οἱ γινώσκοντες τὸν Βώαν, ἔστω καὶ κατ' ὄνομα. Ἀλλ' ἦτο διάσημος καὶ γνωστότατος ἀφ' ἑνὸς μέχρις ἄλλου ἄκρου τῆς χλοερᾶς Ἐρίνης, διότι ὡς μουσικὸς συνθέτης ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ Μούρ, τοῦ Ἐμμετ, τοῦ Βούντινγ, εἰς τὴν τάξιν τῶν μουσικῶν ἐκείνων ποιητῶν, οἱ ὅποιοι ἐν πάσῃ ἐποχῇ ἐπήνεγκον ἰσχυράς δονήσεις ἐπὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν Ἰρλανδῶν διὰ τῶν ἡχῶν τῶν μελαγχολικῶν αὐτῶν συνθέσεων.

Βλέπων τις ἢ ἀκούων τὸν Πατρίκιον Βώαν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ἀνάστασιν τινα βάρδου τινὸς τῶν μυθιστοριῶν τοῦ Γουάλτερ Σκῳτ. Ὡς οἱ βάρδοι ἐκεῖνοι ὁδοιπόροι καὶ οὗτος ἀφροντιστὴς φέρων ἐπὶ μὲν τῶν νώτων τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ ὄργανον, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ θελκτικὰς καὶ ροδίνας χιμαῖρας. Ὡς ἐκεῖνοι ἐκάθητο ὁ Πατρίκιος Βώαν παρὰ τὴν τράπεζαν ὅτε μὲν τοῦ ἰσχυροῦ χωροδεσπότη, ὅτε δὲ τοῦ πτωχοῦ χωρικοῦ καὶ πανταχοῦ ἐπέχεεν εὐφροσύνην καὶ ἐλάμβανε μειδιάματα καὶ πανταχοῦ ἐδεξιοῦντο αὐτὸν εὐαρέστως.

Κατὰ τὸ 1860 ἡ βασίλισσα ἐπισκεφθεῖσα τὸ Δουβλίον μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, ἐκά-

λεσε τὸν Πατρίκιον Βώαν ἐπὶ τοῦ θαλαμηγοῦ αὐτῆς, ἵνα ἀκροασθῇ τῶν μελωδιῶν του.

Ἐπίσης ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγκίπεσσα τῆς Οὐαλλίας ἠκροάσαντο αὐτοῦ καὶ τὸν ἀντήμειψαν δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς των, τὴν ὁποίαν ὁ συμπαθὴς ψάλτης ἐτήρησε πάντοτε ὡς τὸ πολυτιμότερον τῶν ἑαυτοῦ κειμηλίων.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας ἠδύνατο νὰ εὖνοῇ τὸν Βώαν ἀνευ ζημίας τινος. Ἀληθῶς ἡ μοῦσα τοῦ Πατρικίου Βώαν δὲν ἦτο, ὡς ἡ μοῦσα τσοσούτων ἄλλων Ἰρλανδῶν, ἀγρία καὶ συστηματικὸν μῖσος κατὰ τῶν Ἀγγλων φέρουσα. Ὀλίγα εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῷ μέρη φέροντα τὸν χαρακτήρα ἐκεῖνον τῆς περιφήμου «Ἐρυθρᾶς Ἀλώπεκος» τοῦ Μούρ, τὴν ὁποίαν ἀκούων ὁ ἐνθουσιώδης Ἐμμιτ ἐκραύγασε: Διὰ τί νὰ μὴ ἦμαι ἐπὶ κεφαλῆς 20, 000 ἀνδρῶν βαδίζόντων ὑπὸ τοιοῦτον ὄσμη κατὰ τῶν ἡμετέρων δεσποτῶν;

Ἀλλ' ὅμως καὶ ἐν τοῖς ἀπλουστέροις ἄσμασιν οἱ Ἰρλανδοὶ τοσοῦτον εὐχερῶς ἀνευρίσκουσι καὶ συναισθάνονται ὑπαινιγμούς πρὸς τὰ δυστυχήματα τῆς πατρίδος των, ὥστε πολλοὶ στροφαὶ τοῦ Πατρικίου Βώαν θὰ ἠδύναντο, ἐμπίπτοντος ἐμφυλίου πολέμου, νὰ διαθερμάνωσι καὶ ὑποθρέψωσι τὴν πατριωτικὴν αὐτῶν ἐξέγερσιν.

Ὁ Βώαν ἐτάφη ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Γλένεσδίν, ἐνθα ἐπὶ μακρὸν χρόνον πλεῖστοι θὰ προσέρχωνται ἵνα ἐκφρά-

σωσι τὸ σέβας αὐτῶν πρὸς τὸν συμπαθῆ ψάλτην τὸν ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενον εἴτε πλουσίων, εἴτε πτωχῶν, εἴτε πισταῶν ὑπηκόων, εἴτε συνωμοτῶν πολεμίων τοῦ Ἀγγλικοῦ ζυγοῦ. Ὁ Βῶαν ἦτο προσωποποίησις ἑνὸς μέρους τοῦ Ἰρλανδικοῦ χαρακτήρος φέρων τὰς συμπαθεῖς καὶ ποιητικὰς παραδόσεις τῆς Ἰρλανδίας καὶ τὰ καλλιτεχνικά

δῶρα ὡραίας καὶ ἀτυχοῦς φυλῆς, τὴν ὁποῖαν εἰς ἡμᾶς ἀναμιμνήσκουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον αἱ καταχθόνιαι μηχαναὶ καὶ τὰ μυστηριώδη ὄργανα τῶν καρτερικῶν ἀλλ' ἀδυνάτων αὐτῆς προμάχων.

Α. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

(ἐπὶ τῇ ἐορτῇ του).

Λευλούδια, Βασιλόπουλο, 'στὴν τελετὴ Σου στρώνω
Καὶ μ' ἓνα δάκρυ μου κ' ἐγὼ
Τὴ Βάπτισί σου εὐλογῶ
Τὸ δρόμο Σου μυρόνω.

Στὸ πρῶτο χαμογέλοιό Σου διαμάντια δὲν σκορπίζω.
Σὲ φθάν' ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ,
Κι' ἀντὶ στολίδια, ἀγωνιστοῦ
Τσαρούχια Σοῦ χαρίζω.

Μὴν τ' ἀποβάλῃς· εἶν' αὐτὰ κληρονομιά μεγάλη.
Δὲν τὰ παληώσαν οἱ καιροί,
Καὶ θάρθη ὥρα ποῦ μπορεῖ
Νὰ ξανατρέξουν πάλι.

Αὐτὰ τὴν ὑστερὴ στιγμὴ φοροῦσε ὁ Κωνσταντῖνος
'Όταν ἀκούσθη μιὰ νυχτιὰ
Σπαθὶ στὴν Πόλι καὶ φωτιὰ
Σταῖς Ἐκκλησίαις τῆς θρῆνος.

'Όταν ἐκεῖνος ἔπεσεν, ἐφύσησε τ' ἀγέρι
Καὶ τᾶδωσε στὸν κεραυνό·
Τὰ πῆρ' ἐκεῖθε τὸ βουνό,
Κι' ὁ κλέφτης στὸ λημέρι.

Πόσαις φοραῖς ροβόλησε μ' ἐκεῖνα ὁ Κατσαντώνης,
Κι' ἐσποῦσαν σίδερα βαρεῖα
'Εδῶθε ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ,
'Εκεῖθεν ὁ Μηλιώνης!

Μ' αὐτὰ κ' ἐμεῖς πατήσαμε μιανῆς Τουρκίας τὸ πτώμα
Πλὴν ἄχ! στὴν Πόλι τὴν πικρὴ,
Ποῦ τόσα χρόνια καρτερεῖ
Δὲν μπήκαμε ἀκόμα.

Χρυσὴ μου μοῖρα! Πάρε τα, τοῦ Ὑμηττοῦ καμάρι!
'Εκεῖ ψηλὰ εἴτανε γραφτὸ
Τὸ χέρι Σου τὸ ζηλευτὸ
Τὸ δίκηο μας νὰ πάρη.

Πόσαις φοραῖς ἀγρύπνησα γιὰ Σένα μεσ' στὰ χιόνια,
Καὶ νύχτα, 'στὴν ἀστροφεγγιά,
Μὲ τὴν μορφὴ σου τὴ γλυκειὰ
'Μιλοῦσα τόσα χρόνια.

Εἶμαι λεβέντης γέροντας καὶ Χάρο δὲν φοβοῦμαι
Σαράντα χρόνια καρτερῶ,
Καὶ νὰ πεθάνω δὲν μπορῶ
Στὴν Πόλι πρὶν νὰ 'μποῦμε.

Μικρὸς ἀκόμη Σταυραῖτὸς ξαπλόνεις 'στὴ φωλή Σου
Τὰ σμαραγδένια Σου φτερά,
Καὶ τοῦ Βοσπόρου τὰ νερά
Σαλεύουν στ' ὄνομα Σου.

Μεγάλωσέ μου νὰ σὲ ἰδῶ μίαν ὥρα Καπετάνο,
Νὰ ρίξω δίπλα 'στὴν Τουρκιά,
'Στὸ πλάγι Σου μιὰ τουφεκιὰ
Κι' ἀμέσως νὰ πεθάνω.

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

